

TYÖN SIUNAUS

Vanhin David E. Sorensen seitsemänkymmenen johtokunnasta

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 6. maaliskuuta 2005
Brigham Youngin yliopisto

Haluaisin ilmaista kiitokseni kaikille pappeusjohtajille ja heidän vaimoilleen, jotka ovat täällä kanssamme tänä iltana. Olen erityisen kiitollinen siitä, että vanhin ja sisar Cecil O. Samuelson ovat täällä. Oli suuri etuoikeus työskennellä vanhin Samuelsonin kanssa monta vuotta tempeliosastolla. Voin vakuuttaa Brigham Youngin yliopiston opiskelijoille sekä henkilökunnalle, että he ovat siunattuja ja saadessaan olla presidentti ja sisar Samuelsonin kyvykäässä johdossa.

Tänä iltana ajatellessani, mitä haluan sanoa teille kirkon nuorille ihmisille, mieleeni on juolahtanut, että monet ovat opiskelijoita. Totuus on, rakkaat nuoret ystäväni, että me kaikki olemme opiskelijoita evankeliumissa.

Eräs mies oli työssä Yhdysvaltain valtiovarainministeriössä. Hänen työnsä oli tutkia tapauksia, jotka liittyivät väärennettyyn rahaan. Hän oli työssään niin hyvä, ettei hänen tarvinnut kuin vilkaista seteliä, kun hän jo osasi sanoa, oliko se aito vaiko väärennetty. Eräänä iltana lehdistötilaisuudessa, joka pidettiin hänen paljastettuaan erään suuren rahanväärennöksen, yksi toimittajista sanoi hänelle seuraavaa: "Vietätte varmasti paljon aikaa tutkimalla väärennettyjä seteleitä pystyäkseen erottamaan ne niin helposti."

Hänen vastauksensa tähän oli: "Ei, en koskaan tutki väärennettyjä seteleitä. Käytän aikani tutkimalla aitoja seteleitä, jolloin virhe on helppo tunnistaa."

Samoin on evankeliumin laita, rakkaat veljet ja sisaret. Olemme täällä opettaaksemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Meidän ei tarvitse tutkia väärennöksiä, sillä meillä on totuus. Kun tutkutte tosi kirkkoa ja annatte Hengen työskennellä kanssanne, teillä on vastaukset ja tulette tietämään, kuinka selviytyä eri tilanteista, joita kohtaatte. Mormonin kirjasta eräs nuori lähetyssaarnaaja esitti minulle ajatuksen, jonka olen vuosien varrella havainnut pitävän paikkansa: Muistakaa, ettei Mormonin kirja ole koeteltavana – me olemme.

Tänä iltana haluaisin puhua teille yhdestä koko evankeliumin olennaisimmista periaatteista. Puhun työn teon opista. Toivon, että se mitä sanon, on teille avuksi nykyisessä työssänne tai mahdollisessa tulevassa työssänne.

Ne teistä, jotka ovat päättämässä lukion tai korkeakoulun tai ovat muuten työelämässä, saattavat työpaikkaa hakiessaan esittää itselleen seuraavanlaisia kysymyksiä: "Minkälainen työaikani on? Mitä lisäetuja saan? Miten minulla on lomaa? Onko minulla tarpeeksi aikaa olla ystävieni kanssa tai harrastaa?" Tällaiset kysymykset, jotka keskittyvät vapaa-aikaan eivätkä työaikaan, saattavat olla esteenä sille, että näkisitte jonkun paljon paremman tilaisuuden.

Jumalan työ

Työnteko on iankaikkinen periaate. Kenellä tuntemallanne on maailman kaikki rikkauudet ja enemmänkin – ja joka tekee silti jatkuvasti työtä? Taivaallisella Isällämme! Hän on työntekijä. Taivaallinen Isämme ja Jeesus Kristus ovat osoittaneet meille esimerkillään ja opetuksillaan, että työnteko on tärkeää taivaassa ja maan päällä. Jehova teki työtä luodessaan taivaat ja maan. Hän kokosi vedet yhteen paikkaan, niin että maan kamara tuli näkyviin. Hän loi auringon, kuun ja tähdet. Hän loi jokaisen elävän olennon meressä ja maan päällä. Sen jälkeen Isä asetti Aadamin ja Eevan maan päälle huolehtimaan siitä ja hallitsemaan muita olentoja. (Ks. 1. Moos. 1:1–28.)

Mutta Heidän työnsä ei päättynyt luomiseen.

Kallisarvoisesta helmestä voimme lukea: "Tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen" (Moos. 1:39, kursivointi lisätty). Tällä tarkoitetaan tietysti jokaista miestä, naista ja lasta. Kaikista mahdollisista asioista, joista taivaallinen Isämme voisi huolehtia, Hän on valinnut työn teon meidän iankaikkisten sielujemme – teidän sielunne ja minun sieluni – hyväksi.

Jeesus sanoi: "Minun Isäni tekee työtään taukoamatta, ja niin teen myös minä" (Joh. 5:17). Hän sanoi myös: "Minun on tehtävä niitä tekoja, joita lähettäjäni odottaa" (ks. Joh. 9:4).

Työ on siunaus

Teillä ja minulla on myös työtä tehtävänä. Saatana yrittää houkutella meitä uskomaan, ettei työmme ole tärkeää tai ettei meidän tarvitse työskennellä lainkaan.

Hän on väärässä kummassakin kohdassa. Meidän täytyy tehdä työtä. Meillä on velvollisuus huolehtia omista ja perheemme tarpeista. Tämä omavaraisuuden perinne on ollut Herran tapa siitä lähtien, kun Aadam ja Eeva lähtivät Eedenin puutarhasta. Herra sanoi Aadamille: ”Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi” (1. Moos. 3:19). Aadam ja Eeva viljelivät maata huolehtiakseen omista ja lastensa tarpeista (ks. Moos. 5:1).

Tarpeistamme huolehtiminen ei silti ole työn teon ainoa tarkoitus. Olettakaamme, että saisitte paljon rahaa tai teistä tulisi syystä tai toisesta yhtäkkiä taloudellisesti riippumattomia. Silloinkin käsky tehdä työtä pätee. Herra sanoi israelilaisille: ”Kuutena päivänä tee työtä” (2. Moos. 20:9). Hän ei esittänyt tuohon käskyyn mitään poikkeuksia niitä varten, joilla oli varallisuutta vaikka muille jakaa! Kuten vanhin Neal A. Maxwell on sanonut: ”Työ on aina hengellinen välttämättömyys, vaikka työ ei joillekuille olekaan taloudellinen välttämättömyys” (”Siis nyt työhön tartu vaan”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 42).

Työnteko ei ole kirous vaan siunaus. Tekemällä työtä emme vain tottele Jumalan käskyä vaan pääsemme myös osallisiksi Jumalan pelastavasta armosta. Vapahtaja sanoi: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15). Kristus teki siis selväksi, että jos rakastamme Häntä ja haluamme olla Hänen kanssaan, meidän on toteltava Hänen käskyjään, joihin kuuluu tuo varhainen Aadamille esitetty käsky tehdä työtä.

Herra on sanonut myöhempien aikojen pyhille palautuksen alkuvaiheissa: ”Nyt minä, Herra, en ole mieltynyt Siionin asukkaisiin, sillä heidän keskuudessaan on laiskureita” (OL 68:31). Ja vielä myöhemmin, 1900-luvulla, Jumalan profeetta, presidentti Heber J. Grant sanoi: ”Työ on jälleen saatettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämää hallitsevana periaatteena” (Conference Report, lokakuu 1936, s. 3; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, 2003, s. XXV).

Oletteko koskaan ajatelleet, mitä tapahtuisi, jos ihmiset eivät tekisi työtä? Toimisivatko koulumme? Toimisiko hallintomme? Olisiko televisiossamme ohjelmaa? Vaikka ajattelimme joskus, että olisi kivaa saada niin paljon rahaa kuin haluamme eikä meidän tarvitsisi enää koskaan tehdä työtä, voin vakuuttaa teille, ettei se ole tie todelliseen onneen. Jotkut onnettomimmista ihmisistä, joita olen tavannut, ovat olleet niitä, jotka eivät ole syystä tai toisesta kyenneet tekemään työtä pitkään aikaan.

Työnteko on perhevelvollisuus. Tiedän, että jotkut teistä asutte poissa kotoa. Muistutan teille, että hyödytte tälläkin

hetkellä perheenne tekemästä työstä. Teidän vanhempanne ovat tehneet kovasti työtä huolehtiakseen teidän fyysisestä, hengellisestä ja emotionaalisesta hyvinvoinnistanne. He eivät odota kenenkään muun ottavan tuota vastuuta harteiltaan. Sen sijaan he odottavat *teidän* jakavan osan vastuusta.

Ollessani Harvard Business Schoolissa poikani valmistujaisjuhlassa dekaani Kim Clark, joka on kirkon jäsen, pyysi jokaista valmistuvaa opiskelijaa, joka istui eturivillä kaapuunsa pukeutuneena, katsomaan takanaan olevia rakkaitaan. Kun valmistuvat opiskelijat kääntyivät katsomaan taakseen, dekaani Clark piti pienen tauon ja sanoi: ”Ilman perheenjäsentenne tukea teille ei suotaisi tänään tätä kunniaa. Se pätee jokaiseen teistä. Olette saaneet paljon. Teidän odotetaan – jopa vaaditaan – vuorostanne tarjoavan samanlaista tukea ja rakkautta omille lapsillenne ja perheillenne. Se ei tarkoita (puhekielen ilmaisua käyttäkseni) pelkkää hengailemista. Kun te vanhenette, vanhempanne odottavat teidän huolehtivan itsestänne ja tulevan omillanne toimeen.”

Työnteko on meidän kaikkien yhteinen asia. Muistakaa, että on tärkeää opettaa lapsille jo varhain, että heidän on tehtävä osansa perheen työstä. Ne teistä, jotka ovat saaneet kasvaa kodissa, jossa teitä on opetettu tekemään työtä, voivat todistaa sen arvosta tämänhetkessä elämässänne. Itse asiassa juuri viime torstaina vanhin Samuelson sanoi minulle, kuinka kiitollinen hän oli siitä, että hänen isänsä opetti hänet tekemään työtä ja että hänen vaimonsa äiti ja isä opettivat hänen vaimonsa tekemään työtä.

Kirkon jäsenten tulisi mahdollisimman pitkälle tehdä parhaansa huolehtiakseen elämän perustarpeista – perheensä ruoasta, vaatteista ja katosta pään päälle.

Ymmärrämme, että jossakin päin maailmaa saatatte kohdata vaikeuksia yrittäessänne huolehtia perheestänne. Näihin koettelemuksiin voi kuulua krooninen sairaus, puolison menettäminen, ikääntyvästä vanhemmasta huolehtiminen tai lastenne koulutuksen maksaminen. Taivaallinen Isämme muistaa tällaisissa tilanteissa olevia perheitä. Olen vakuuttunut siitä, että Hän antaa teille voimaa jatkaa. Hän siunaa meitä aina kun pyydämme Häneltä uskossa.

Työ on palvelemista

Terve asenne työntekoon, hyvät työtavat ja taidot opitaan saamalla onnistumisen kokemuksia työnteosta. Saanen esittää esimerkin. Karjatilalla, jolla kasvoin, lehmät piti lypsää joka päivä ennen aamunkoittoa. Ei ollut merkitystä sillä, oliko sunnuntai tai jouluku tai joku

muu pyhäpäivä. Ei ollut merkitystä sillä, oliko kylmä. Ei ollut merkitystä sillä, oliko jollakulla flunssa. Ei ollut merkitystä sillä, oliko auringonpaistetta tai lumi-myrsky. Joka aamu ja joka ilta tilanne oli sama – lehmät oli lypsettävä.

Ennen kuin veljeni saivat käskyn lähteä sotaan, he hoitivat suurimman osan lypsämisestä. Mutta vuonna 1943, ollessani vasta kymmenvuotias, minun oli aina mentävä karjapihalle, missä kymmenestä kahteentoista lehmää odotti, että ajaisin ne sisälle lypsettäviksi. Äidilläni ja isälläni oli tapana sanoa lehmille ääneen: ”Hyvää huomenta. Onpa mukava nähdä teitä!” Minun on tunnistettava, että pikkupoikana tunteeni lehmiä kohtaan eivät olleet aivan samanlaiset.

Aina lypettyäni lehmän kaadoin maidon ämpäristä lähes 40 litran vetoiseen maitotonkkaan. Kukin tonkka painoi täytenä noin 40 kiloa. Nuorilla lihaksillani oli täysi työ kantaa ne tien varteen, josta maitoauto noutaisi ne.

Isäni auttoi minua aika usein lehmien lypsämisessä, ja silloin tällöin äitikin auttoi. Muistan, kuinka isäni ja äitini jatkoivat lypsämistä, kunnes olivat lähes yhdeksän-kymmenvuotiaita. Mutta isäni ei lypsänyt lehmiä siksi, että hänen täytyi; hän lypsi niitä, koska ne piti lypsää. Siinä on eroa. Hänelle nuo eläimet eivät olleet vain lehmiä – ne olivat Mustikki ja Mansikki ja Hertta ja Heluna. Hän halusi niiden olevan tyytyväisiä. Hän sanoi aina, että tyytyväiset lehmät antavat hyvää maitoa. Isälleni lehmien lypsäminen – niin tavanomaiselta kuin se saattaa vaikuttaakin – ei ollut rasitus; se oli mahdollisuus. Lypsäminen ei ollut hänelle työtä; se oli palvelua.

Tämä filosofia oli eräs asia, joka auttoi minua kasvaessani. Se auttoi minua huomaamaan, että kaikki rehellinen työ on kunniallista. Muutaman vuoden päästä ymmärsin, että aloin itse asiassa saada itseluottamusta ja uskoa kykyihini tällaisten töiden rutiininomaisesta suorittamisesta. Olin ylpeä työstäni. Huomasin, ettei kukaan voinut saada minua tuntemaan huonommuutta tekemäni työn vuoksi. Kuten Eleanor Roosevelt on sanonut: ”Kukaan ei voi saada sinua tuntemaan huonommuutta ilman omaa suostumustasi” (*“Points to Ponder”, Reader’s Digest*, helmikuu 1963, s. 261). Olette vastuussa omista asenteistanne – etenkin te nuoret – asenteestanne työtä kohtaan. Itseluottamuksesta ja uskosta kykyihinne on teille paljon apua – luokahuoneessa, yhteiskunnassa tai liike-elämässä.

Sen sijaan että ajattelisimme päivittäistä työtämme rasi-tuksena, meidän tulisi pitää sitä mahdollisuutena. Juuri sillä tavalla isäni opetti minua ajattelemaan lehmistä.

Nuo opetukset ovat pysyneet mielessäni koko elämäni ajan ja käyn edelleen tuolla karjatilalla ja muistoissani niin usein kuin mahdollista.

Ajatelkaa sitä. Jos isäni löysi tarkoituksen muutamasta lehmästä, varmastikin jokainen meistä voi löytää tarkoituksen omasta työstään.

Opetelkaa rakastamaan työtä

Yksi parhaita tuntemiani keinoja elämästä nauttimiseen on se, että opimme rakastamaan työntekoa. Vaimoni Verla on täydellinen esimerkki. Hänkin aloitti työnteen kymmenvuotiaana sairaalloisen tätinsä Berthan luona tiskaamalla ja siivoamalla tämän kotia. Hän on tehnyt työtä siitä lähtien. Hänen tekemänsä työ on vaihdellut hänen elämänsä eri vaiheissa. Hän on menestynyt opiskelijana, opettanut ensimmäistä luokkaa muutaman vuoden ajan, kasvattanut seitsemän lastamme, työskennellyt koulun vanhempainneuvostossa, palvellut paikallisen koulun johtokunnassa, palvellut lähetyskentällä, puhunut kirkossa satoja kertoja ja palvellut monissa paikallisissa lautakunnissa ja vapaaehtoistyössä.

Osa hänen työstään on ollut maailman silmissä arkipäiväistä, kuten suuren perheen hoitaminen. Osa hänen työstään on ollut älyllisempää yliopistokurssien suorittamista ja suuri osa siitä on ollut hengellistä pyrkimystä opettaa evankeliumia. Mutta aina, olipa tehtävä minkälainen tahansa, hän on antanut sille kaikkensa. Hän on iloinnut suuresti työtä tehdessään. Hän sanoi minulle juuri tänään, että hän toivoi olevansa Vera-tätinsä kaltainen, joka 90-vuotiaana sanoi toivovansa, ettei olisi koskaan liian vanha tekemään työtä. Onnellisimmat tuntemani ihmiset ovat niitä, jotka nauttivat työstään – olipa se minkälaista tahansa.

Saatatte muistaa kertomuksen, joka osoittaa, millainen vaikutus työtä kohtaan tuntemallamme asenteella voi olla.

Matkamies ohitti kivilouhimon ja näki kolme miestä työssä. Hän kysyi kultakin mieheltä, mitä tämä teki. Kunkin miehen vastaus paljasti erilaisen asenteen samaa työtä kohtaan.

”Hakkaan kiveä”, ensimmäinen mies vastasi.

Toinen vastasi: ”Ansaitseen kolme kultarahaa päivässä.”

Kolmas mies hymyili ja sanoi: ”Autan rakentamaan Herran huonetta.”

Muistakaa vanha sanonta: ”Näkemyksenne riippuu asenteestanne.”

Meidän tulisi kyetä löytämään riittävästi tarkoitusta työstämme, olipa se millaista tahansa. Missä tahansa rehellisessä työssä voimme palvella Jumalaa. Kuningas Benjamin, nefiläinen profeetta, sanoi: "Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa" (Moosia 2:17). Vaikka huolehtisimme työllämme pelkästään perheemme tarpeista, autamme silti Jumalan lapsia.

Herra ei ole mieltynyt niihin, jotka ovat laiskoja tai joutilaita. Hän sanoi: "Älköönkä laiskurilla olko sijaa kirkossa, ellei hän tee parannusta ja paranna tapojaan" (OL 75:29). Hän antoi myös käskyn: "Älä ole laiska, sillä se, joka on laiska, ei saa syödä työmiehen leipää eikä pitää tämän vaatteita" (OL 42:42).

Kirkon varhaisimmista ajoista alkaen profeetat ovat opettaneet myöhempien aikojen pyhiä olemaan riippumattomia ja omavaraisia ja karttamaan joutilaisuutta. Todelliset myöhempien aikojen pyhät eivät vapaaehtoisesti siirrä oman elatuksensa taakkaa jollekulle muulle. Teidän, nuoret ystäväni, tulisi päättää tässä ja nyt, että mikäli teille on suinkin mahdollista, olette omavaraisia koko elämänne ajan.

Monet teistä nuorista naisista olette jo tai teistä tulee äitejä, ja teillä voi olla siunaus olla monta vuotta kotona kasvattamassa lapsia. Jotkut teistä sisarista ette ehkä voi tulla äidiksi, tai jos te olette äitejä, teille ei ehkä ole mahdollista olla kokoaikaisesti kotona. Olipa tilanteenne mikä tahansa, kannustan kaikkia teitä nuoria naisia seuraamaan profeettamme neuvoa ja hankkimaan niin paljon koulutusta kuin mahdollista. Koulutus sinällään on arvokasta. Koulutuksenne antaa teille turvallisuuden tunteen, jos olette kotona kasvattamassa lapsia. Mikäli olette tulevaisuudessa palkallisessa työssä, koulutus mahdollistaa yleisesti ottaen sen, että saatte merkittävämmän ja palkitsevamman työpaikan.

Meidän työmme pitää olla rehellistä ja palvella arvokkaita päämääriä. Meidän taivaallinen Isämme ei ole onnellinen, jos hyödyimme syntisistä tai joutavista pyrkimyksistä. Presidentti Spencer W. Kimball sanoi sen näin: "Olen vahvasti sitä mieltä, että ne, jotka ottavat vastaan palkkaa tai korvauksen antamatta vastineeksi rehellisiä työtunteja, tarmoa, omistautumista ja palvelua, ansaitsevat likaista rahaa" (Conference Report, lokakuu 1953, s. 52). Melko voimakkaita sanoja, vai mitä? Hän sanoi myös, että raha, joka saadaan syntisillä tai joutilailta tavoilla, kuten varastamalla, uhkapeleistä, mukaan lukien raha-arpajaiset, lahjuksilla, huumeiden myynnillä, köyhien sortamisella sekä muilla vastaavilla keinoilla, on likaista rahaa.

Presidentti Kimball määritteli kunniallisen ja kunniaattoman työn eron näin:

"Puhdas raha on korvaus täyden työpäivän rehellisestä työstä. Se on kohtuullinen korvaus uskollisesta palvelusta. Se on oikeudenmukainen tuotto tavaroiden, hyödykkeiden tai palvelun myynnistä. Se on tuloa kaupankäynnistä, jossa kaikki osapuolet hyötyvät.

Likainen raha on -- rahaa --, joka on saatu varastamalla tai ryöstämällä -- uhkapeleistä -- synnillisistä toimista -- lahjuksina ja -- riistämällä." (Conference Report, lokakuu 1953, s. 52.)

Nykyään on monia, jotka tarjoavat helpon rahan houkutusiksi ehdotellen oikoteitä nopeaan rikastumiseen ja huolettomaan elämään. Kuulemme niistä alituisen. Nuo tarjoukset ovat harhaa, ja profeetat ovat jatkuvasti neuvoneet sortumasta "helpon rahan" houkutusiksi. Emme saa menettää kykyä tehdä viisaita päätöksiä, punnita riskejä ja hyötyjä sekä ymmärtää elämän suurempaa tarkoitusta.

Työelämässä on paljon niitä, jotka ovat hengellisesti tunteettomia, koska he keskittyvät lihallisiin pyrkimyksiin. Yrittäkää karttaa heitä. Kuinka traagista olisikaan, jos joutuisimme työmme vuoksi tekemisiin niiden kanssa, jotka tuhoaisivat hengellisyytemme, sillä "mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa"? (Mark. 8:36.) Herra on kertonut meille, että "ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla." (1. Kor. 2:14.)

Meidän on luonnollisesti löydettävä sopiva tasapaino työn, levon ja rentoutumisen välillä. Ilman työtä levolla ja rentoutumisella ei ole merkitystä. On eräs vanha sanonta: "Vaikeinta työtä on olla tekemättä mitään." Lepääminen ei ole vain miellyttävää ja välttämätöntä, vaan meidän on käsketty levätä sapatin päivänä (ks. 2. Moos. 20:10). Niille, jotka pyhittävät sapatin, Herra lupaa: "Maan täyteys on teidän" (OL 59:16).

Jotkut teistä saattavat tietää, että sisar Sorensen ja minä asuimme muutamia vuosia Aasiassa. Siellä asuessamme kuulumme vanhan sanonnan: "Valitse työ, jota rakastat, niin sinun ei tarvitse tehdä elämässäsi päivääkään työtä." Uskon, että se on suurimmaksi osaksi toiveajattelua. En halua kuulostaa synkältä. Mutta totuus on, ettei työ ole aina luonnostaan miellyttävää. Mielestäni sopivampi elämänohje voisi olla presidentti Thomas S. Monsonin neuvo. Hän sanoi: "Valitse rakkautesi; rakasta valintaasi"

(”Onnellisen kodin tunnusmerkit”, *Valkeus*, tammikuu 1989, s. 58). Hän puhui kyllä avioliitosta, mutta sanoisin, että tämä neuvo sopii myös valitsemaanne ammatteihin. Valitkaa työ, jota rakastatte, ja rakastakaa sitten valintaanne.

Tarkoitan tällä sitä, että monet ihmiset juuttuvat siihen ajatusmalliin, että heidän työnsä pitäisi olla palkitsevampaa tai hienompaa tai ainakin vähemmän yksitoikkoista! Kun eteen tulee vaikeuksia – ja niitä taatusti tulee – he alkavat ajatella, että ehkä heidän valitsemansa työ ei olekaan kaikkea sitä, mitä he ajattelivat sen olevan. He alkavat uskoa, että ruoho on vihreämpää aidan toisella puolen. Sellaiset ihmiset sanovat: ”Jos vain olisin päättänyt opiskella lääketiedettä enkä lakia, minusta olisi tullut suurenmoinen lääkäri.” Tai ehkäpä: ”Kunpa minulla olisi sellainen tärkeä asema kuin hänellä. Jos minä olisin johtaja niin kuin hän, tekisin todella ahkerasti työtä ja kohtelisin ihmisiä hyvin ja menestyisin.”

Ihmisillä, jotka eivät pääse eroon tällaisesta ajatusmallista, on usein vaikeuksia saavuttaa menestystä *missään* ammatissa. He rakastuvat johonkin uraan, mutta kyllästyvät sitten pieniin ja yksinkertaisiin asioihin ja jättävät sen tavoitellakseen haavettaan seuraavan mutkan takana. He ajalehtivät työstä toiseen eivätkä asetu aloilleen tarpeeksi pitkäksi aikaa saavuttaakseen todellista menestystä. Jos huomautukseni vaivaavat joitakuista teistä, kehotan teitä parannukseen.

Kun olette valinneet työnne, rakastakaa sitä! Mikään työ ei ole täydellistä. Jokaisella työllä on haasteensa ja päiviä, jolloin on raadettava. Aivan kuin avioliitossa, menestymisen ja pätevyys työssänne vaativat todennäköisesti vuosien ja vuosien *omistautunutta* ja *sinnikästä* työtä.

Saanan kertoa teille esimerkin. Michelangelo, mestarillinen taidemaalari ja kuvanveistäjä, esitti seuraavan syvällisen oivalluksen työstään. Hän sanoi: ”Jos ihmiset tietäisivät, kuinka paljon työtä minun oli tehtävä saavuttaakseni mestarillisuuteni, sitä ei pidettäisi lainkaan niin ihmeellisenä.” Jotkut teistä ovat saattaneet nähdä Michelangelon loistavia töitä. Mutta kuinka moni meistä on pysähtynyt miettimään sitä äärimmäisen rasittavaa, pitkäväteistä työtä, jonka Daavid-patsaan veistäminen yhdestä ainoasta marmorijärkäleestä on vaatinut! Eikä nelimetrinen Daavid-patsas taatusti ollut Michelangelon ensimmäinen veistos. Hän on varmastikin nähnyt vaivaa ja työskennellyt satojen tai tuhansien veistosten kanssa ennen kuin sai aikaan tuon mestariteoksen. Eikö olisikin traagista, jos Michelangelo olisi päättänyt muutaman ensimmäisen

rankan marmorinveistovuoden jälkeen, että se oli aivan liian vaikeaa, liian pitkäväteistä ja kyllästyttävää – että hän halusikin mieluummin olla kirjailija? Ironista on, että jos hän olisi vaihtanut alaa, hän olisi todennäköisesti huomannut, että kirjoittaminenkin voi olla pitkäväteistä ja kyllästyttävää!

Tulette menestymään paremmin, jos jatkatte innolla työssänne huolimatta työnne puutteista ja huolimatta päivittäisistä pienistä ja yksinkertaisista asioista. Keskittykää nykyiseen työhönne ja vastustakaa houkutusta haikailla muualla. Itse asiassa sanon jopa rohkeasti, ettei ole niin suurta väliä sillä, minkä ammatin valitsette. Lupaan teille, että jos jatkatte siinä ja pyritte erinomaisuuteen valitsemallanne uralla, tullette todella nauttimaan suuressa määrin menestystä ja *opitte rakastamaan työtänne* enemmän kuin olisitte voineet kuvitella.

Neuvon sanoja

Saanan lisätä muutamia neuvon sanoja.

Ensiksi, pyrkikää tosissanne tulemaan toimeen toisten kanssa. Olkaa osa ratkaisua älkääkää osa ongelmaa. Olkaa todellakin valona älkääkää tuomarina. Tutkimukset osoittavat yhä uudestaan, etteivät ihmiset tavallisesti menetä työtään teknisen tiedon tai taidon puutteen vuoksi. Useimmiten vaikeus on siinä, etteivät he pysty tulemaan toimeen toisten ihmisten kanssa. Ymmärrän, ettette voi miellyttää kaikkia ihmisiä kaiken aikaa, mutta voitte miellyttää suurinta osaa ihmisistä suurimman osan aikaa – etenkin, jos yksi noista ihmisistä on esimiehenne.

Toiseksi, muistakaa, että ihmiset kehittyvät harvoin arvioidessaan itseään vain oman mittapuunsa mukaan. Voin vakuuttaa teille, että olen kehittynyt enemmän elämässäni ja työtehtävissäni muiden esittämän kritiikin kuin kiitoksen ansiosta. Oppikaa arvioimaan itseänne silloin tällöin jonkun toisen mittapuun mukaan. Jos esimiehenne huomauttaa, että menetätte malttanne liian helposti, ottakaa se vakavasti. Jos puolisonne huomauttaa, että menetätte malttanne liian helposti, ja ystävänne huomauttavat, että menetätte malttanne liian helposti, on todennäköistä, että menetätte malttanne liian helposti. Kun kuulette sellaista palautetta, kuunnelkaa, ennen kuin kiellätte sen. Arvioikaa sitä. Pohtikaa sitä. Onko aiheetta muutokseen? Oppikaa kritiikistä huolimatta tulemaan toimeen toisten ihmisten kanssa. Jos haluatte tulla toimeen heidän kanssaan, voitte tehdä niin.

Kolmanneksi, olkaa optimisteja. Älkää hyväksykö pessimismii, etenkin kun se kohdistuu teihin henkilökohtaisesti. Älkää hyväksykö pessimistisiä lausuntoja

taivaallisesta Isästänne. Miettikää niiden lähdettä – ne tulevat Saatanalta. Älkää hyväksykö pessimistisiä lausuntoja tämän kirkon johtajista tai kirkosta instituutiiona. Saatanan viestien torjuminen vaatii työtä, mutta sellainen työ johtaa onneen.

Sananen kotiin palanneille lähetyssaarnaajille: Älkää hylätkö niitä periaatteita tai tapoja tai suurenmoisia kokemuksia, jotka opitte lähetyksentällä. Älkää laiminlyökö ulkoasustanne huolehtimista. Johtavat veljet eivät odota teidän pukeutuvan valkoiseen paitaan ja solmioon ja tummansiniseen pukuun nyt kun olette tulleet takaisin kouluun, mutta teidän tulisi noudattaa lähetyksentällä oppimaanne ulkoasustanne huolehtimista. Pukeutukaa menestys mielessänne! Kun henkilökohtaiset tapanne kuvastavat sitä puhtautta, arvokkuutta, ja niitä evankeliumin periaatteita, joita opettitte nuorina lähetyssaarnaajina, ne palvelevat teitä hyvin työpaikallakin.

Yhteenveto

Tämäniltaisen sanomani voisi tiivistää kahteen lausumaan. Ensimmäinen on presidentti David O. McKayltä. Hän sanoi: ”Ymmärtäkäämme, että etuoikeus tehdä työtä on lahja, että voima tehdä työtä on siunaus, että rakkaus työhön on menestystä” (*Pathways to Happiness*, 1957, s. 381; ks. myös Franklin D. Richards, ”Henkilökohtainen ja perheen taloudellinen valmius”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 64). Toinen on rakkaalta elävältä profeetaltamme presidentti Gordon B. Hinckleyltä. Hän sanoi: ”Pääosaa maailman työstä eivät tee nerot. Sen tekevät tavalliset ihmiset, joiden elämä on tasapainossa ja jotka ovat oppineet työskentelemään ainutlaatuisella tavalla” (*Our Fading Civility*, Brigham Youngin yliopiston rehtorin virkaanastujais- ja kevään todistustenjakotilaisuus, 25. huhtikuuta 1996, s. 15; ks. myös Joseph B. Wirthlin, ”Asioita, joita olen oppinut elämän varrella”, *Liahona*, toukokuu 2001, s. 39). On varmaa, että matkan varrella on pettymyksiä ja vastuksia, veljet ja sisaret.

Orson F. Whitney lohduttaa meitä:

”Mikään kärsimämme tuska, mikään kokemamme koettelemus ei ole turha. Se on meille kasvatukseksi ja kehittää sellaisia ominaisuuksia kuin kärsivällisyys, usko, rohkeus ja nöyryys. Kaikki, mitä kärsimme, ja kaikki, mitä kestäme, etenkin kun kestäme sen kärsivällisesti, vahvistaa luonnettamme, puhdistaa sydäntämme, avartaa sieluamme ja tekee meistä lempeämpiä ja rakastavampia, kelpoisempia kantamaan Jumalan lapsen nimeä – ja murheen ja kärsimyksen, vaivan ja koettelemusten kautta me saamme sen koulutuksen, jota tulimme tänne saamaan ja

joka tekee meistä enemmän taivaallisen Isämme ja Äitimme kaltaisia.” (Lainaus julkaisussa Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98; ks. myös Uusi testamentti, Evankeliumin oppi -luokan opettajan opas, 2004, oppiaihe 42; Howard W. Hunter, ”Avautuvat ja sulkeutuvat ovet”, *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 55.)

Herran nöyränä palvelijana annan teille lupauksen ja siunaukseni, että kun työskentelette pitääksenne tasovaatimukset, jotka Herra on asettanut pyhien kirjoitusten ja profeettojensa kautta, kun opiskelette, kun rukoilette, kun maksatte kymmenyksenne ja uhrinne työstänne saadusta rahasta, menestytte paremmin sekä koko elämässä että päivittäisessä työssänne. Teistä tulee parempia työntekijöitä. Teistä tulee tuottavampia työntekijöitä. Teistä tulee tehokkaampia työntekijöitä. Kaikki siksi, että Herran Henki tulee olemaan teidän kanssanne ja auttamaan ja vahvistamaan teitä.

Tuon teille erityisiä terveisiä rakkaalta profeetaltamme presidentti Hinckleyltä. Vähän aikaa sitten puhuessaan kotivaarnansa jäsenille presidentti Hinckley sanoi: ”Asiat eivät ole niin huonosti kuin joskus ajattelimme –. Olen erittäin optimistinen tämän kirkon suhteen. Olen valtavan optimistinen tämän kirkon nuorten suhteen. Meidän ei tarvitse pelätä. Meillä ei ole mitään pelättävää, jos elämme evankeliumin mukaisesti, jos teemme päätöksemme evankeliumin valossa. Jos menemme polvillemme ja rukoilemme Herralta Hänen valaistustaan, ymmärrystä, ohjausta ja rohkeutta, meidän ei tarvitse pelätä.”

Niinpä tänä iltana, rakkaat nuoret ystävieni, haluaisin lausua teille todistukseni. Uskon tähän kirkkoon. Uskon Jeesukseen Kristukseen. Uskon siihen, mitä Hän on sanonut. Uskon siihen, mitä Hän sanoi kertoessaan nefiläisille: ”Minä loin taivaat ja maan ja kaiken, mitä niissä on. Minä olin Isän kanssa alusta asti.” (3. Nefi 9:15.) Tiedän, että Hän on Elohimin poika, Isä Elohimin, joka loi Aadamin ja Eevan. Tiedän, rakkaat nuoret ystävieni, että Hän, Poika, syntyi Mariasta Juudean Betlehemissä. Tiedän, että Hänen syntymänsä tapahtui, kuten Matteus sanoi, kuningas Herodeksen aikana. Vapahtaja sanoi: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo” (Joh. 8:12). Uskon siihen, mitä Jeesus Kristus sanoi: ”Joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa” (Joh. 8:51). Tiedän, että Hän ja Hänen Isänsä ilmestyivät poikaprofeetta Joseph Smithille.

Tiedän, että Jeesus Kristus voi auttaa meitä jokaista työssämme, jos me autamme Häntä Hänen työssään. ”Sillä

vanhurskaiden nimet kirjoitetaan elämänkirjaan, ja heille minä suon perintöosan oikealla puolellani. Ja nyt, veljeni, mitä teillä on sanottavana tätä vastaan? Minä sanon teille: Ei ole väliä, puhutteko sitä vastaan, sillä Jumalan sanan täytyy toteutua." (Alma 5:58.) Tiedän ja todistan, että meillä on elävä profeetta Gordon B. Hinckley, joka voi auttaa meitä työssämme, jos noudattamme hänen neuvojaan.

Te, rakkaat nuoret ystävieni, olette tämän kirkon toivo. Te olette niiden yhteisöjen toivo, joissa asutte. Teistä

tulee tämän kirkon tulevia johtajia, maailman yhteisöjen tulevia johtajia. Todistan teille nöyrästi, että jos teette työtä taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen hyväksi, Hän siunaa teitä ja varjelee teitä ja pitää teistä huolen kaikkina elämänne päivinä. Ja todistan teille tästä Hänen, Herramme, Lunastajamme, Vapahtajamme, Israelin Pyhän, Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.